

CONCIO DE PVERO IESV PRONVNTIA/
 TA A PVERO IN SCHOLA COLE
 TICA TVM RECENS IN/
 STITVTA LON/
 DINI.

Exordium.

Invocatio.

VER apud pueros uerba facturus
 de ineffabili puero IESV, nō opta/
 rim mihi Tullianam illam eloquen/
 tiam, quæ breui atq; inani uolupta/
 te aures deliniat, Quantū enim ab/
 est CHRISTI sapientia à sapien/
 tia mundi (abest autem immenso interuallo) tantum
 oportet Christianam eloquentiam à mundana differ
 re eloquentia: sed illud unà mecum ardentibus uotis
 impetretis uelim, ab optimi IESV optimo patre
 Deo, à quo ceu fonte, bonorum omnium summa pro
 ficiscitur, quiq; solus foecundo illo suo spiritu linguas
 infantium reddit disertas, uel è lactentium ore laudē
 absolutam depromere solitus: ut quemadmodum o/
 mnis nostra uita non alium exprimere debet, quàm
 ipsum, de quo dicturi sumus IESVM, ita & oratio
 nostra illum sapiat, illum referat, illū spiret, qui & uer/
 bum est patris, & uerba uitæ solus habet, cuius sermo
 uiuus & efficax, penetrantior est quouis gladio ancipi
 ti, ad intimos etiam cordis recessus penetrās: utq; ipse
 de cuius uentre flumina promanant aquæ uiuæ, non
 grauetur per organum uocis nostræ, ueluti per canalē,
 in

in omnium uestrum animos influere, multo c̄p̄ gratiæ
 cœlestis irrigare succo. Id ita futurum confido commi-
 litones mei charissimi, si pijs uotis, purgatas ac uere si-
 tientes aures adiungetis. Eas uidelicet aures, quas æter-
 nus ille sermo requirens in Euāgelio, qui habet, inquit,
 aures ad audiendum, audiat. Nos porrò cur non au-
 deamus rem hanc, arduam quidem illam, sed tamen
 piam aggredi? Præsertim ipso adiutore Deo, in quo
 hoc plus potest mortalis infirmitas, quo minus suis ni-
 titur uiribus, & in quo Paulus omnia se posse gloriat̄.
 Iam uero cum tanto studio flagrent isti, qui munda-
 næ, hoc est diabolicæ militiæ dedere nomina, ut suum
 cuiq; ducem laudibus uehant, Nobis quid prius aut
 antiquius esse debet, quàm ut præceptorē, uindicem,
 imperatorem nostrum IESVM, ac eundem quidē
 omnium, sed tamen peculiariter nostrum, id est, pue-
 rorū principem, certatim pijs celebremus præconijs?
 Hunc in primis cognoscere studeamus, cognitum lau-
 demus, laudatum amemus, amatū exprimamus, atq;
 imitemur, imitantes eo fruamur, fruentes immortalī
 felicitate potiamur. Sed in tam ubere tamc̄p̄ immensa
 rerum copia, unde quæso initium, aut ubi finē nostra
 reperiet oratio? Cum is, de quo loqui paramus, fons
 sit, uel (ut uerius dicam) oceanus bonorum omnium.
 Verum ut ipse natura incomprehensus, & infinitus, ta-
 men sese uelut in arctum cohibuit contraxitq; itidem

Attentio.

*Transitus per
 dubitationem.*

&

& nostra oratio in explicandis eius laudibus, quæ modum nesciunt, modum tamen ipsa sibi faciat oportet.

Diuisio. Equidem tria potissimum esse uideo, quæ uel discipulorum uel militum animos solent ad gnauiter agendum inflâmre, ea sunt ducis admiratio, amor & præmiũ. Itaq; quo præceptori nostro ac duci IESV studijs alacrioribus pareamus, agedum singulatim hæc in eo pia curiositate consideremus. Primo loco quàm sit suspiciendus, undiq; ac stupendus. Deinde quanto pere diligendus, atq; ob id imitandus. Postremo quàm ingens dilectionis fructus. Ac mos quidem est rhetorum in hoc dicendi genere, illustrium principum adhibere exempla, uidelicet quo collatione crescat is, quæ conatur laudibus attollere. Verum imperator noster usque adeò superat omne celsitudinis humanæ fastigium, ut quicquid quantumuis egregium adhibueris, tenebras admoueris, non lucem. Cuius enim imagines, ac natalium splendor non uideatur esse fumus, si cum IESV componas. Qui quidem ineffabili, imò etiam incogitabili ratione Deus à Deo semper absq; tẽpore nascitur, æterno summoq; parẽti per omnia æqualis. Quãquam huius uel humana natiuitas nõne facile regum omnium claritatem obscurauerit. Quippe qui stupente rerum natura, autore patre, afflante spiritu, pronubo angelo, citrà uirilem operã, uirgo de uirgine cœlitus grauida, natus est homo, in tempore, & rursum

sum ita natus homo, ut neq; Deus esse desineret, neq;
 fordidum nostrarum quicquam omnino contraheret.
 Iam uero qd eo fingi potest amplius, qui infusus per
 omnia, nullo tamē loco cohibitus, in seipso manet im-
 mēsus? Quid illo ditius, qui summum illud est bonū,
 à quo bona promanant omnia, nec tamen ipse dimi-
 nui potest? Quid illustrius eo, qui splendor est pater-
 nę glorię, quiq; solus illuminat omnem hominē ue-
 nientem in hunc mundum? Quid illo potētius, cui pa-
 ter omnipotens uniuersam tradidit potestatem in cœ-
 lo & in terra? Quid efficacius eo, qui simplici nutu con-
 didit uniuersa, ad cuius iussum silescit mare, uertuntur
 rerum species, fugiunt morbi, concidunt armati, pellū-
 tur dæmones, seruiunt elementa, scinduntur petrae, re-
 uiscunt mortui, respiscunt peccatores, deniq; nouan-
 tur omnia? Quid augustius eo, quem admirantur su-
 peri, tremunt inferi, medius hic orbis supplex adorat,
 ad cuius comparationem summi reges nihil aliud q̄
 uermiculos esse sese confitentur? Quid eo fortius atq;
 inuictius, qui solus mortem alijs inuictam, sua morte
 deuicit, ac satanę tyrannidem cœlesti uirtute fregit ac
 demolitus est? Quid triumphantius eo, qui per fractis
 ac spoliatis inferis, tot pijs comitatus animabus, ui-
 ctor cœlos adiit, ibiq; sedet ad dexteram dei patris?
 Quid illo sapientius, qui tam admirabili ratione cun-
 cta condidit, ut uel in apiculis ac formicis tot, tantaq;

suae sapientiae reliquerit miracula: qui tam stupen-
 do rerum ordine, atque harmonia nectit, continet, admi-
 nistrat uniuersa, obiens omnia, nec tamen a seipso di-
 scedens, omnia mouens ipse immotus, omnia concu-
 tiens ipse tranquillus, postremo in quo id, quod stul-
 tissimum est, uniuersam mortalium sophorum sapien-
 tiam longo superat interuallo: Cuius debet nobis esse
 se grauior autoritas, quam eius de quo pater ipse pa-
 lam est testificatus: Hic est filius meus dilectus, in quo
 mihi complacui, ipsum audite: Quid aequae reueren-
 dum, atque is cuius oculis perspicua sunt omnia: Quid
 perinde formidandum atque ille, qui solo nutu potest,
 & animam, & corpus in tartara mittere: Quid autem
 formosius eo, cuius uultum intueri summa est felici-
 tas: Denique si multis pretium addit antiquitas, quid
 illo antiquius, qui nec initium habet, nec finem est ha-
 biturus: Sed magis fortasse conuenerit, ut pueri pue-
 rum admiremur, quando quidem hic quoque stupen-
 dus occurrit, usque adeo quod illius est infimum, subli-
 mius est ihs, quae sunt apud homines excelsissima.
 Quantus erat ille, quem infantulum uagientem, pan-
 nosum, abiectum in praesepe, tamen caelitus canunt an-
 geli, adorant pastores, reueretur & quae genuit, agno-
 scunt bruta animantia, indicat stella, uenerantur Ma-
 gi, timet rex Herodes, trepidat omnis Hierosolyma,
 sanctus amplectitur Symeon, uaticinat Anna, in spem
 salutis

salutis eriguntur p̄ij. O humilem sublimitatē, & subli-
mem humilitatem. Si noua miramur, quid simile un-
quam aut factum, aut auditum, aut cogitatū? Si ma-
gna suspicimus, quid nostro I E S V modis omnibus
amplius, quē nulla creatura possit uel exprimere uo-
ce, uel cogitatione concipere? Huius magnitudinem
qui uelit oratione complecti, is multo stultius agat, q̄
si conetur uastissimum oceanum angusto exhaurire
cyatho. Adoranda est eius immensitas magis quā
explicanda, quam uel hoc ipso magis mirari cōuenit,
quo minus assequimur. Quid ni nos id faciamus, cum
magnus ille præcursor indignum sese pronunciet, qui
corrigias calciamentorum eius soluat? Agite igit̄ pue-
ri suauissimi, hoc tam indyto puero I E S V præcepto-
re, hoc tā insigni duce sancta superbia gloriemur, hu-
ius sublimitas nobis ad pie audēdum animos addat,
in hoc uno nobis ipsi placeamus, ut existimātes illius
omnia nobis esse communia, nos ipsos meliores arbi-
tremur, quā qui semel tali addicti imperatori, mun-
do uitijsue, sordidissimis utiq; dominis seruiamus.

S E C V N D A P A R S.

Sed admirantur & cōtremiscunt etiam dæmones,
amāt soli p̄ij. Quamobrē altera huius orationis pars,
ut propius ad nos pertinet, ita est attentioribus auri-
bus accipiēda. Videlicet quot nominibus I E S V S sit
nobis amandus, uel redamandus magis, ut qui nos &

nondum conditos ante omne tempus amarit in se, in quo iam tum erant omnia. Itaque nativa sua bonitate cum nihil essemus, nos finxit, finxit autem non quoduis animal, sed homines, & finxit ad sumptuosius imaginem, hoc est summi boni capaces, ac sacro sui oris afflatu spiritum vitalem indidit. Ad hæc, cæteris animalibus imperio nostro parere iussis, quin etiam angelis in nostri tutelam designatis, latissimam hanc ac pulcherrimam mundi fabricam nostris addixit usibus: in qua nos uelut in admirabili quodam teatro constituit, ut in rebus creatis opificis sapientiam admiraremur, bonitatem amaremus, potentiam ueneraremur: quoties id magis fieret, tot sensuum adminiculis instruxit, tot animi dotibus ornauit, tam perspicaci ingenii lumine condecorauit. Quid hoc animante fingi poterat, uel admirabilius, uel felicius? Sed o semper felicitatis comitem inuidiam. Rursum serpentis astu in peccatum, hoc est plusquam in nihilum relapsus est miser. Sed hic tu rursus optime IESV, quæ ineffabili consilio, quam inaudito exemplo, quam incomparabili charitate, tuum figmentum restituiſti? Nam ita restituiſti, ut tibi propemodum expedierit, eamque culpam quidam non absurde felicem uocauerit. Omnia debebamus conditori, at reparatori plusquam omnia debeamus. Vltro temetipsum è regno patris in hoc nostrum exilium demissiſti, ut nos paradiso exactos, cæli ciues redderes.

redderes, nostram humanam naturam assumpſisti, ut nos in tuæ diuinitatis consortium ascisceres, nostrum hunc limum induisti, ut nos immortalitatis gloria uerſtires, nostra tectus forma, nobiscum in hoc calamitoso mundo complures annos agere uoluisti, ut uel sic in tui raperes amorem: nudus in hanc lucem, imò noctem emerſisti, nobiscum, atq; adeò pro nobis uagisti, sitisti, esuristi, alſisti, æstuaſti, laboraſti, deſtaſtus es, eguiſti, uigilaſti, ieiunaſti, tot malis noſtris obnoxius eſſe uoluisti, ut nos ab omnibus exemptos malis, in tui, hoc eſt ſummi boni communionem aſſeres. Deinde per omnem ſanctiſſimæ uitæ tuæ ſeriem, quàm efficaciſſibus exemplis animos noſtros inflamas? quàm ſalutaribus præceptis erudis, ac formas? quàm ſtupendis miraculis expergefacis? quàm blâdis monitis trahis? quàm certis promiſſis inuitas? ut non ſit alia cõmodior uia ad te, niſi per te ipſum qui unus es, uia, ueritas, & uita. Sed uiam non indicaſti modo, uerum etiam aperuiſti, dum pro nobis uinciri, trahi, damnari, rideri, cædi, conſpui, uapulare, probris affici, demũ & in ara crucis agnus ſine macula immolari uoluisti, ut nos tuis uinculis ſolueres, tuis ſanares uulneribus, tuo lauareſ ſanguine, tua morte ad immortalitatem eueheres. In ſumma, totum te nobis impendiſti, ut tui (ſi fieri poſſet) iactura nos perditos ſeruares. Vitæ redditus, toties tuis apparuiſti: atq; illis intuētibus,

patrem repetisti, ut membra confiderent eò se peruen-
tura, quò caput iam præcessisse conspicerent. Deinde
quo magis confirmares amicos, patre placato egregi-
um illud perpetui amoris tui pignus misisti, sacrum il-
lum spiritum, quo mortui mûdo longe uerius ac felici-
cius iam uiueremus in te, quàm nostro hoc spiritu ui-
uimus. Quæso quid his summæ charitatis argumen-
tis poterat accedere? Ne hæc quidem tam multa, tam
magna flagrâtissimo tuo in nos amoris sat erât. Quis
enim cômemorare possit, quot martyrum mortibus
nos ad huius uitæ contemptum animas? quot uirgi-
num exemplis ad continentiam accendis? quot san-
ctorum monumētis ad pietatem sollicitas? quàm ad-
mirandis ecclesiæ tuæ sacramentis communis pariter
ac ditas? Ut cõsolaris, erigis, armas, doces, mones, tra-
his, rapis, mutas, transformas nos arcanis tuis literis,
in quibus uiuas quasdam tui scintillulas condi uolui-
sti, magnum amoris incendiũ excitaturas, si quis mo-
do pia diligentia conetur excutere? Deniq; quàm un-
diq; nobis obuius es, ne quando liceat obliuisci tui?
Ad hæc quàm paterne toleras peccantes? quàm de-
menter recipis ad te redeuntes? Nec imputas benefa-
cta tua gratis, nec resipiscentibus nostra imputas ma-
lefacta. Ut subinde tacitis uellicas ac trahis instincti-
bus? ut emedas aduersis? ut allicis prosperis? ut omnẽ
moues lapidem? ut nusquam cessat ardentissima tua
charitas

charitas in fouendis, afferendis, tuendis, beandis no-
 bis? Sed quàm pauca de tã innumeris perstrinximus
 commilitones, & tamẽ uidetis quàm sit immensus be-
 neficiorũ aceruus. Eat nunc qui uolet, & Pyladas, Ore-
 stes, Pirithoos, Theseos, Damonas ac Pythias uerbis
 phaleratis efferat, mera præ his nugamẽta. Atq; hæc
 quidem contulit ultro nihil promeritis, imò transfu-
 gis atq; hostibus, & à quibus nihil omnino mutui be-
 neficij redire poterat. Si mediocribus officijs homines
 ad amandum hominem accendimur, hũc conditorẽ,
 uindicem, sic amantem, sic promeritum, nõ saltem red-
 amabimus? quandoquidem hanc solam gratiam ille
 à nobis reposcit, quam tamẽ ipsam in nostrum refun-
 dit lucrum. Adamas sanguine mollescit hircino, aqui-
 læ, leones, pardi, delphines, dracones agnoscunt, ac re-
 ferunt beneficium, & ò duritiam cordis humani, plus
 quàm adamantinam, si tam inaudita charitate nõ mi-
 tescit, ò ingratitude plusquàm beluinam, si tanto-
 rum meritorum potest obliuisci, ò singularem impu-
 dentiam, dicam an potius dementiam, si sic conditus,
 sic restitutus, sic locupletatus, tanta obrutus beneficen-
 tia, ad tãtas uocatus spes, quicquã amare potest, præ-
 ter illum unum, in quo, & à quo sunt omnia, quiq; no-
 bis omnia secum impertit. Porrò autem, quanquam
 hæc mortaleis omnis cõplectitur, tamen nos illi pe-
 culiariter debemus, propterea quod in nostrum, hoc
 est,

est, puerorum ordinem singulari quadam propensione, atque indulgentia fuisse sese pluribus declaravit argumentis. Primum, quod ita ut erat uatum oraculis promissus, puer paruulus nasci uoluit cum esset immensus. Præterea quod adhuc uteri uirginei latebris inclusus, infantis item nondum nati gestu atque exultatione gauisus est salutari. Deinde quod statim innocetium puerorum sanguine, suam natiuitatem uoluit consecrari, ut his quasi uelutibus dux inuictus bellum auspiciaretur. Adde his quod instante morte triumphali, Hierosolymam ueniens puerorum occursum atque officio decorari, puerorum uoce suas laudes decantari maluit. Iam uero quam amantem, quamque sollicitum puerorum patrum agit: cum matribus infantes suos offerentibus, ut IESV contactu consecrarentur, discipulis ne possent admitti uerantibus indignans, Sinite, inquit, paruulos uenire ad me. Neque uero pueris benedixit tantum, uerum etiam negat ulli mortalium aditum patere in regnum caelorum, nisi qui ad paruulorum formam descenderit. Rursum quam amat & illud: cum tam grauitate deterret ab offendendis pusillis, affirmans magis expedire, ut molari saxo collo alligato præceps in mare detur aliquis, quam ut unum quemlibet ex his paruulis offendat. Atque his quam insigne addidit elogium ad puerorum commendationem: Amen dico uobis, angelorum semper uident faciem patris. Gratias

tias agit tibi tuus, tibiq; dicatus grex, IESVS præcep-
 tor, cui quæso, ut sacras tuas manus semper admoue-
 re uelis, & ab omni scādalo procul arceas. Quid illud?
 nōne magnum amoris indicium, cum puerū in me-
 dio collocatum discipulis eum exemplum proponit?
 Nisi inquit, conuersi fueritis, & efficiamini sicut par-
 uulus iste, non intrabitis in regnum cœlorum. An nō
 eodem pertinet: cum Nicodemo sciscitanti, qua uia
 possit ad uitam immortalem pertingere, iubet ut de-
 nuo renascatur, hoc est in puerum redeat: usque adeo
 Christo duci nostro placuit infantia, ut senes etiam co-
 gat repuerascere, si modo uelint in illius admitti con-
 fortium, extra quem nulla salutis spes est. Neq; uero
 à CHRISTO dissonat Petrus, cū admonet, ut tan-
 quam nuper æditi infantes lac concupiscamus. Neq;
 discrepat Paulus, Filioli mei, inquit, quos iterū par-
 turio donec formet CHRISTVS in uobis. Idē par-
 uulos in CHRISTO lacte potat. Multa sunt id ge-
 nus loca in mysticis literis. Omnino Christianismus
 nihil aliud est q̄ renascētia, quàm repuerascētia quæ-
 dam. Magnum igitur pueri, magnum pueritiæ sacra-
 mentum, qua IESVS tantopere delectatus est. Nō
 contemnamus ætatem nostram, quam uerus ille rerū
 æstimator tanti fecit. Tātum demus operā, ut eiusmo-
 di simus pueri, cuiusmodi diligit IESVS. Diligit au-
 tem innocuos pueros, dociles, simplices: etq; illud inter-

rim meminerimus, hanc Deo gratam pueritiã non in annis esse sitam, sed in animis, non in temporibus, sed in moribus. Est enim præposterum quoddam, nobisq; magnopere fugiendum puerorum genus, qui mento leui, mente sunt hirsuta, & ætate impuberes, utiosa astutia senes sunt. Est igitur nouum quoddã pueritiæ genus, quod à CHRISTO probatur, pueritiã citra puerilitatem, & omnino senilis quãdam pueritiã, quæ non annorum numero constat, sed innocentiã, sed ingenij simplicitate. An non id palàm indicat Petrus cum ait: Deponentes igitur omnem malitiã, & omnem dolum, & simulationes, & inuidias, & detractiones, sicut modo geniti infantes, rationale & sine dolo lac concupiscite, ut in eo crescatis in salutem. Cur addidit rationale? nempe ut excluderet stultitiã, quæ huius ferè ætatis cõsuevit esse comes. Cur detrahit inuidias, simulationes, ac reliqua id genus vitia, quæ senum sunt quasi peculiaria? nimirũ ut intelligeremus CHRISTI pueros simplicitate ac puritate æstimari, non natalibus. Ad eundem modum & Paulus: Malitiã, inquit, paruuli estote, sensibus aut̃ perfecti. Quamquam est omnino in ipsa puerorũ ætate natiua quãdam bonitas, & uelut umbra quãdam, ac simulacrum innocentia, uel spes potius atq; indoles futurae probitatis. Mollis, & in quemuis habitum sequax animus, pudor optinus innocentia custos, ingenium uitijscum,

eum, corporis nitor, ac ueluti flos quidam uernantis
 æui, & nescio quomodo quiddam spiritibus cognatū
 ac familiare. Neq; enim temere fit, ut quoties apparēt
 angeli, puerili specie sese offerant oculis: quin etiā Ma-
 gi si quando suis incantamentis spiritum eliciunt, in
 puerile corpus feruntur accersere. At quanto libentius
 spiritus ille diuinus, pijs ac sanctis euocatus uotis, in
 huiusmodi domicilia demigrabit? Ergo ad has natu-
 ræ dotes si accesserit summi illius & absoluti pueri imi-
 tatio, tum demum & grati in illum & illo digni pueri
 uidebuntur. Etenim sic promeritum quis possit non
 amare? Verū enim uero ea ueri amoris uis est, ut eius
 quod ames quàm simillimus esse cupias. Quod si in
 nobis efficit amor humanus, quantum æmulandi stu-
 dium excitabit amor diuinus, cui ille collatus uix amo-
 ris umbella est? Proinde si uere atq; ex animo nō uer-
 botenus IESVM amamus, IESVM pro nostra
 uirili conemur exprimere, uel potius in illum transfor-
 mari. Quod si uirum assequi non possumus, saltē pue-
 ri puerum imitemur. Quanquam hoc ipsum facinus
 est, haud quaquam puerile, imò senilibus etiā uiribus
 maius, sed quod ferè nusquam succedat felicius quàm
 in pueris. Etenim quoties negotium ab humano pen-
 det præsidio, tum robur, ætas, sexus expēditur: uerum
 ubi gratiæ res agitur non naturæ, tum hoc efficacius
 exerit sese miraculum spiritus, quo minus erat opis, ac

fiducia in carne. Deniq; quid dubitemus, aut diffida-
 mus: ipso formate, fingente, ac transformate nos, que
 conamur exprimere? Quis Danieli puero tantum ad-
 didit prudentia? quis puero Salomoni tantum tribuit
 sapientia? quis tribus illis pueris tantum adiunxit to-
 lerantia? quis puerum Hely dignum diuino fecit allo-
 quio? quis Nicolao puero? quis Agidio? quis Benedi-
 cto? quis Agneti? quis Caecilia? quis tot tam teneris
 uirgunculis, tam masculam atq; inuictam uirtute de-
 dit? Profecto non natura, sed gratia, & ubi minus suc-
 currit natura, ibi mirabilius operatur gratia. Hac igit
 freti, magno animo studium amulandi puerum IES-
 V M capeffamus, nec unquam oculos ab eo uelut a
 scopo deflectamus. Absolutum exemplar habemus,
 nihil est quod aliunde petere oporteat. Omnis illius ui-
 ta, quid nos sequi debeamus, clamat. Quid autem do-
 cuit puer ille purissimus, de purissima uirgine natus?
 nisi ut omnem huius mundi spurcitiã, & inquinamen-
 ta uitemus, atq; angelicam quandam uitam iam nunc
 in terris meditemur, hoc est, id esse meditemur, quod
 illic semper sumus futuri. Porro spiritus IESV cum
 omnis sordes auersatur & odit, tum praecipue belui-
 nam illam, & prorsus homine indignam libidinem.
 Quid autem docuit nos, natus peregre, & datus in tu-
 guriolo, abiectus in praesepe, pannis inuolutus? nisi ut
 semper memigerimus nos hic paucorum dierum ho-
 spites

spites esse, utq; calcatis opibus, spretis mūdi falsis honoribus, per pios labores ad cœlestem illam patriam expediti festinemus, in qua iam nunc animo uiuamus oportet, etiam si corporeis interim pedibus terrā contingimus. Rursum quid admonuit in Ægyptum au fugiens: nisi ut inquinatorum commercium modis omnibus deuitemus, qui I E S V M in nobis, hoc est innocentiam, ac mundi neglectum conantur extinguere. Quid uero docuit circuncisus, nisi ut omneis carnis affectus ad C H R I S T V M properātibus obstrepentes, amputemus, ac tanquam in nobis ipsis mortui, solo I E S V spiritu ducamur, ac uegetemur: Quid docuit oblatus in tēplo, nisi ut totos nos ab ipsa iam infantia Deo rebusq; sacris dedicemus, consecremusq;, ac protinus recenti adhuc mentis testa I E S V M imbibamus: Neq; enim ulla atas ad discendam pietatē immatura est; imò non est alia magis tempestiua ad discendum C H R I S T V M, q̄ ea quæ mundum adhuc nescit. Iam ipsi apud uos æstimate pueri, puer ille sic natus, sic Deo dicatus, quàm sanctis studijs totam pueritiā transfegerit. Non ocio, non cibo, non somno, non ineptis lusibus, non stultis fabulis, non euagationibus, quemadmodum puerorū uulgus facit, sed aut parentum obsequijs, aut sacris precationibus, aut auscultādis doctoribus, aut pijs meditationibus, aut sanctis ac serijs cum æqualibus pueris colloquijs. An non

hæc, & multa similia summatim cōplexus est sanctus Lucas: cum scribit ad hunc modum: Puer crescebat, & confortabatur plenus sapientia, & gratia dei erat in illo. An non palam uidetis nouum pueritiæ genus? De pristinis pueris dictū est, Stultitia colligata est in corde pueri. De nouo hoc auditis, plenus sapientia. Quid adhuc ætatis inscitiam præteximus, cū audiamus nō sapientem, sed plenum sapientia puerum? Videte ut omnem rerum ordinem hic puer inuertit, qui loquitur in Apocalypsi: Ecce ego noua facio omnia. Perdit sapientia senum, ac prudentia prudentium reprobatur, & pueri implentur sapientia. Nimirum hoc nomine gratias agens patri, Quoniam, inquit, abscondisti hæc à sapientibus, & reuelasti ea paruulis. Porro ne stultitiam huius mundi, ac fucatam sapientiã affectaremus, protinus adiecit: Et gratia dei erat in illo. Is uere demum sapit, qui mundo desipit, & nihil nisi **CHRISTVM** sapit. Hic non è philosophorum libris, non è scoticis argutis, sed syncera fide cognoscitur, spe tenetur, charitate deuincit. Iam uero quam multa docuit nos? Vbi duodecim natus annos, à parentibus furtim subducit sese, ne inter notos quidem, ac propinquos repertus, post triduum denique inuentus est. Sed ubi tandē inuentus? Num in circulis? num in choris? num in uis aut foro? Audite pueri, ubi repertus sit puer **IESVS** relictis parentibus, quodāmodo fugitiuus, & ubi uos uersari

uersari conueniat intelligetis. In templo, inquam, in-
 uentus est, in medio doctorum sedens, audiens illos,
 ac uicissim interrogans. Quid docuit nos IESVS his
 tam admirandis factis? Non dubium quin rem ma-
 gnam, rem seriam, rem imitandam docuerit. Quid au-
 tem? quid? nisi ut grandescēte in nobis CHRISTO,
 quandoquidē & in nobis nascitur, & habet suos ata-
 tum gradus, donec occurramus in uirum perfectum,
 & in mensuram plenitudinis eius: Ergo cum grande-
 scit in nobis, docet ut naturales parentum & amicorū
 affectus in deum transferamus, nihil hic amemus, ni-
 hil miremur, nisi in CHRISTO, & CHRISTVM
 in omnibus. Meminerimus nos uerum patrem, patri-
 am, cognatos, amicos habere in cœlis. Verum ne quis
 imaginetur hunc parentū neglectum, fastum, aut ino-
 bedientiam sapere, consequitur, Et erat subditus illis.
 Imò nemo suos parētes uerius amat, nemo magis pie-
 colit, nemo obseruantius morē gerit, quàm qui sic con-
 temnit. Quid autem est sedere in templo, nisi in rebus
 sacris conquiescere, & ad discēdum animum ab omni-
 bus tranquillum curis adferre? Nihil autem uitij est
 turbulentius, & otium ac quietem amat sapiētia. Iam
 à quo tandem nos grauemur discere? quàm attentas
 aures præceptoribus præbere conuenit, cum puer ille
 cœlestis, sapientia dei patris, in medio doctorum se-
 deat, audiens uicissim ac respondens, sed ita respon-
 dens,

dens, ut omnes eius sapientiã admirarentur. Neq; id
 mirum, cum is esset, ad quem omnis mundi sapientia
 stulta est. Præclara res legũ prudentia, egregia res phi-
 losophiæ cognitio, suspiciẽda res theologiæ professio.
 Verum si quis IESVM audiat, illico stultescunt o-
 mnia. At nostra responsio, si sapientiæ miraculum ex-
 citare non potest, certe sapiat modestiam, sonet inno-
 centiã. Rursum obsecro, quã morigeros, quã obse-
 quentes nos esse decet parentibus ac præceptoribus,
 quos potiores uelut ingenij parẽtes habemus, postea
 quã ille dominus omnium, cum à parentibus non
 intelligeret, tamẽ subditus illis redierit in Nazareth.
 Debetur hoc pietati, debetur parentum reuerentiã, ut
 aliquoties illorum uoluntati cõcedamus, etiam si nos
 meliora uiderimus. Sed iam operæ precium est audi-
 re, quã apto fini Lucas IESV pueritiam conclusit.
 Et IESVS, inquit, proficiebat sapientia, ætate, &
 gratia apud Deum, & apud homines. Quã multa,
 quã paucis nos docuit? Primũ cum ætatis accessio-
 ne, pietatis item accessionem oportere copulari, ne il-
 lud in nos iure dici possit, quod in hominum uulgus
 diuus dixit Augustinus: Qui maior est ætate, maior
 est iniquitate. Nẽue in hoc pulcherrimo certamine un-
 quam restemus, aut nos affectos arbitremur, sed mo-
 re currentium in stadio, à tergo relicta negligentes, in
 anteriora nitamur, ac semper à bonis ad meliora, à
 melioribus

melioribus ad optima proficere conemur, donec ad
 metam, hoc est huius uitæ finem peruentum erit. So-
 crates iam admodum senex, perinde quasi nihil sciret,
 ita semper & à quouis discere sitiebat. Itidem & nos q̄
 magis in CHRISTO fuerimus, hoc minus nobis pla-
 cebimus, si modo uere in illo fuerimus progressi: adeo
ελαυτία pestis est & studiorū, & pietatis, ac iuxta Fa-
 bium, præcox illud ingeniorum genus, nō temere per-
 uenit ad frugem uel eruditionis, uel innocentia. Equi-
 dem nec ordinem otiosum esse puto apud Deum &
 apud homines, ut intelligamus in primis dandā ope-
 ram, ut uita nostra Deo placeat. Id agentes, humanus
 fauor ultro cōsequetur. Nihil enim uirtute pulchrius,
 nihil amabilius, quam laus hoc magis sequi solet, quo
 minus appetitur. Paucis, ut potuimus uobis expressi-
 mus exemplar pueri, quem & amare plurimū, & imi-
 tari studiosissime debemus. Atq; omnino tantum ui-
 debimur amare, quantum fuerimus imitati. Rursum
 tanto plenius imitabimur, quanto amabimus arden-
 tius. Proinde hoc ipsum ab illo quotidianis ac puris
 precibus flagitemus, ut nobis donet amore sui flagra-
 re, sui similes euadere, hoc est castos, puros, incontami-
 natos, mites, simplices, tractabiles, expertes fuci, igna-
 ros doli, nescios inuidiæ, parentibus morigeros, præce-
 ptoribus dicto audientes, mundi cōtemptores, rebus
 diuinis addictos, pijs literis intentos, nobis ipsis quoti-
 die

die meliores, probatos superis, gratos hominibus, odore bonæ famæ quæ plurimos ad CHRISTVM allicientes. Hæc, inquam, assidue flagitemus, hæc manibus pedibusque conemur, dum habilis ætas, breui aliqui fugitura. Etenim si recte monuit Fabius, optima statim ac primo discenda, quid prius disci debet, quam CHRISTVS, quo nihil est melius? Imò quid aliud discere oportet Christianum, quam eum unum, quæ nosse uita est æterna? quemadmodum ipse testatur, patrem orans in Euangelio. Id si curabimus, utcumque pro uirili gratiam referemus, tam singulariter de nobis merito, & illi referendo gratiam, ipsum nobis lucrifaciamus. Referemus autem hoc plenius, quo uehementius redamabimus. Porro hoc magis illum redamabimus, quo magis uita ac moribus exprimemus. Iam quæ magis exprimemus, hoc magis ipso locupletabimur.

TERTIA PARS.

At interim nonnullis forsitan succurret animo, duram hanc esse militiam, repudiatis omnibus, cum CHRISTO crucem tollere. Sed memineritis fratres dilectissimi, longe diuersam mundi & CHRISTI esse naturam. Mundus ceu fucata meretrix, prima fronte blandus nobis, & aureus occurrit, postea quo ingrediare altius, quo propius inspicias, hoc magis ac magis tetra, putida, fellita sunt omnia. Ediuerso CHRISTVS procul intuentibus durior apparet, dum cruces uideamus.

mus, dum uoluptatum ac uitæ contemptum : uerum si quis fidenti animo totum sese in illum reiiciat, reperiet nihil esse mollius, nihil expeditius, nihil dulcius. Nisi forte uerum non dixit ueritas in Euangelio, cum ait: Tollite iugum meum super uos, & inuenietis requiem animabus uestris, iugum enim meū suaue est, & onus meum leue. Hæc nimirum uere est, ardua uirtutis uia, quam & olim tanto ante CHRISTVM, utcunq; somniauit Hesiodus, primo aditu asperior, progressu semper & facilior, & amœnior. Sed quid tandem asperum uideri potest, quo ad tam ingens, tam certum itur præmium? Si iuxta Sapiētis dictum, spes præmiij minuit uim flagelli, quis in hac momēanea uita nō leue, nō dulce iudicet, quo cœlestem illā, & nūquam desituram sibi paret uitam, æternū regnare cū CHRISTO, assidue summum illud intueri bonum, uersari in angelorum cōtubernio, ab omni malorum metu procul abesse? Quis oro tātum hoc præmium, non uel sexcētis mortibus emptum uelit? Atqui hoc tantum donatiuum pollicetur militibus suis imperator noster IESVS, qui neq; fallere potest, neq; mentiri nouit. Iam apud uosmetipsos expendite fructus, æternitatem, ac magnitudinem: contrā q̄ breue huius militiae tempus, nimirum haud longius ipsa uita, quæ quid aliud est, quàm uapor ad exiguum tempus apparens, aut unius horæ somnium? Sed agedum, de

hoc interim inæstimabili præmio fileamus, atq; inspicimus quàm abunde magna mercede dux noster militum suorum labores etiam in hac uita compenset, quamq; disparem metât messem, qui mundo militât, & qui merent sub CHRISTO IESV. Audiamus quid ipsi dicant impij in libro Sapientiæ. Lassati sumus in uia iniquitatis & perditionis, ambulauimus uias difficiles, uiam autem domini ignorauimus. Ille etat mundus fucatis bonorum simulacris, quæ nihil aliud sunt, quàm mellita uenena, mox extractos, & uelut inauكتورatos. Deum immortalem, in quas curas, quas sollicitudines, quas turbas, quæ dispendia, quæ dedecora, in quam consciæ mentis carnificinam, in q̄ infelicem exitum, miseros adducit? Ut hic quoq; iam abûde magnas impietatis pœnas dedisse uideantur, etiam si nulli consequantur inferi. At qui reiectis mundi fucis, in IESVM, hoc est summum bonû, omnem amorem, curam, studiumq; transferunt, toti q; ab illo pendent, ij iuxta promissum Euangelicum, non modo uitam æternam possidebunt, uerum etiam in hoc seculo centuplum accipient. Quid est autem accipere centuplum? Nempe pro fucatis bonis uera, pro incertis certa, pro fluxis æterna, pro ueneno tinctis syncera, pro curis otium, pro solitudine fiduciam, pro turbulentia tranquillitatem, pro dispendijs utilitatem, pro flagitijs integritatem, pro conscientia cruciatu, secretû

&

& ineffabile gaudium, pro turpi atq; infelici exitu, gloriosam ac triumphalē mortē. Spreuisti diuitias amore **CHRISTI**, in ipso ueros inuenies thesauros. Reiecisti falsos honores, in hoc lōge eris honoratior. Neglexisti parentum affectus, hoc indulgentius fouebit te pater uerus, qui est in cœlis. Pro nihilo habuisti mūdānam sapientiam, in **CHRISTO** longe uerius sapiēs, ac felicius. Aspernatus es pestiferas uoluptates, in ipso multo alias inuenies delitias. Breuiter, ubi arcanas illas, sed ueras opes **CHRISTI**, dispulsa mundi caligine uideris, omnia quæ prius arridebant, quæ sollicitabant, ea non solum non admiraberis, sed perinde ut pestes quasdam fugies, reijcies, auersaberis. Fit enim mirum in modum, ut simul atq; cœlestis illa lux animos nostros penitus attigerit, protinus noua quædam rerum omniū facies oboriatur. Itaque quod paulo ante dulce uidebatur, nūc amarescit, quod amarum, dulcescit, quod horrendū, blanditur, quod blandiebatur, horrescit, quod splendidum ante, nunc sordidum, quod potens, infirmum, quod formosum, deforme, quod nobile, ignobile, quod opulentum, egenum, quod sublimē, humile, quod lucrum, damnum, quod sapiens, stultum, quod uita, mors, quod expetendum, fugiendum, & contrā, ut repente mutata rerum specie, nihil minus esse iudices, quàm id quod esse uidebant. Ergo in uno **CHRISTO**, compendio ac uera repe-

riuntur omnia bona, quorū inanes ac mendaces imagines, & umbras, ceu præstigias, mundus hic ostendit, quas miserum mortalium uulgus tanto animi tumultu, tantis dispendijs, tantis periculis, per fas nefasq̄ persequitur. Quam obsecro beatitudinem cū hoc animo conferre queas, qui iam liber sit ab errore, liber ab affectibus, securus semper gaudens ob testimonium conscientia, nulla de re sollicitus, altus, sublimis, ac cœlo proximus, iamq̄ supra sortem humanam, qui in CHRISTO excelsissima petra nixus, omnes huius seculi fucos, tumultus, procellas ex alto rideat, negligat, uel potius cōmiseretur? Quid autē timeat is, qui propugnatorem habet Deum? Ignominiam? At summa est gloria pro CHRISTO ignominiam pati. Paupertatem? At opum sarcinam lubens abiicit, quisquis ad CHRISTVM properat. Mortem? At ea maxime in uotis est, per quam scit sese ad immortalem uitam esse transmittēdum. Qua de re sit sollicitus, cuius pater cœlestis etiam pilos habet annumeratos? Quid autē cupiat is, qui in CHRISTO possidet omnia? Quid em̄ non cōmune membris & capiti? Iam uero quanta est hominis non modo felicitas, uerumetiam dignitas, uiuum esse membrum sanctissimi corporis ecclesiae, idē esse cum CHRISTO, eandem carnem, eundem spiritum, communem cum illo habere patrem in cœlis, CHRISTVM habere fratrem, ad communem cum illo

illo hæreditatem destinatum esse, breuiter iam nõ hominem esse, sed Deum? Adde his gustum quendam felicitatis futuræ, quem piæ mentes subinde percipiunt. Hac nimirum uiderat, hanc senserat propheta, cū ait: Nec auris audiuit, nec oculus uidit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparasti Deus diligentibus te. Proinde charissimi sodales, si dabimus operã, ut uere **CHRISTI** membra simus, iuxta illud propheticum dictũ, Iustus ut palma florebit, etiã in hac uita perpetua quadam adoescentia uernabimus, nõ animo tantum, uerum etiam corpore. Etenim quemadmodum floridus ille **IESV** spiritus in nostrum spiritum redundabit, ita noster uicissim in suũ corpus influet, & quoad fieri potest, in sese transformabit. Nec poterit tantus animi ac corporis nitor uestiũ sordes ferre. Nam animus noster habitaculum est Dei, animi domiciliũ est corpus, porrò uestis & ipsa corporis, quodammodo corpus est. Ita fiet, ut capitis puritati totus homo respondeat, donec peracta hac uita ad immortalitatẽ traducatur.

EPILOGVS.

Agite igitur optimi commilitones, ad hanc tantam felicitatem, summis uiribus enitamur, ducem nostrum **IESVM** unum admiremur, quo maius nihil esse potest, imò sine quo nihil est omnino magnum. Hunc unũ amemus, quo nihil esse melius potest, imò extra quem nihil est omnino bonum. Hunc imitemur, qui
solus

solus est uerū & absolutum pietatis exemplar, extra
 quē quisquis sapit, desipit. Huic uni inhæreamus, hūc
 unum amplectamur, hoc uno fruamur, in quo est ue-
 ra pax, gaudium, tranquillitas, uoluptas, uita, immor-
 talitas. Quid multis? Summa bonorum est omnium.
 Extra hunc nihil suspiciamus, nihil amemus, nihil ap-
 petamus, huic uni placere studeamus. Meminerimus
 nos sub illius oculis, & illius angelis testibus, quicquid
 agimus agere. Zelotypus est, nec ullas mundi sordes
 patitur. Quare puram & angelicā in illo uiuamus ui-
 tam, ille sit nobis in corde, in ore, in omni uita. Hunc
 penitus sapiamus, hunc loquamur, hunc moribus ex-
 primamus. In illo negotiū, otium, gaudium, solatiū,
 spem, præsidium omne collocemus. Hic à uigilantium
 animis nunquam discedat, hic dormiētibus occurrat.
 Hunc & literæ nostræ & lusus etiam sapiant, per hūc
 & in hoc crescamus donec occurramus in uirum perfe-
 ctum, & gnauiter obita militia, perpetuum
 cum illo triumphum agamus in
 cœlis. DIXI.

D. Erasmi

SCRIPSIT ADOLESCENS.

CVM mihi sint uni bona, quæ uel fron
dea tellus,
Vel olympus ingens continet:
Dicite mortales, quæ uos dementia
cepit,

Hæc aucupari ut undeuis
Malitis, quàm de proprio deposcere fonte,
Adeo benigno, & obuio,
Mendaces quæ iuuat trepido miseroque tumultu
Vmbra bonorum persequi,
Pauci me, qui sum ueræ largitor & autor
Felicitatis, expetant?
Forma rapit multos, me nil formosius usquam est,
Formam ardet hanc nemo tamen.
Suspiciunt ceras, antiquaque stemmata multi,
At me quid est illustrius?
Ut qui sim genitore Deo Deus ipse profectus,
Genitrice natus uirgine.
Vnde fit, ut mecum uix gestiat unus & alter,
Affinitatem iungere?
Maximus ille ego sum cælique solique monarcha,
Seruire nobis cur pudet?

o s Diues

Diuēs item, & facilis dare magna, & multa roganti,
Rogari amo, nemo rogat.

Sumq̄, uocorq̄ patris summi sapientia, nemo
Me consulit mortalium.

Ipse ego sum ætherei splendorq̄ decusq̄ parentis,
Me nemo stupet, aut suspicit.

Sum firmus iuxta, ac iucundus amicus amico,
Me pariter, ac meas opes

Candidus, atq̄ lubens charis impertio, nemo hanc
Ambit necessitudinem.

Sum uia, qua sola cœli itur ad astra, tamen me
Terit uiator infrequens.

Cur tandem ignarum dubitat mihi credere uulgus?
Æterna cum sim ueritas.

Pollicitis cur stulte meis diffidere perstas,
Cum sit nihil fidelius?

Autor ad hæc uitæ cum sim unicus ipsaq̄ uita,
Cur sordeo mortalibus?

Lux ego sum, cur huc uertunt sua lumina pauci?
Dux, cur grauantur insequi?

Viuenti recte certissima regula solus,
Aliunde formas cur petunt?

Ipse ego sum solus uera, & sine felle uoluptas,
Quid est quod ita fastidiosus?

Vnica pax animi, quin huc deponitis ægri,
Curas edaces pectoris?

Si bene

Si benefacta truces etiam meminere leones,
 Referuntq; beluæ uicem,
 Respondere feri merito didicere dracones,
 Si meminit officij canis,
 Si redamant aquilæ, redamant delphines amantem,
 Cur efferatior feris,
 Meme non redamas homo, cui semel omnia feci,
 Quem condidi, quem sanguine
 Asserui proprio, propriaq; à morte recepi
 Dispendio uitæ uolens?
 Si bos agnoscit dominum, si brutus asellus
 Agnoscit altorem suum,
 Cur me solus homo male gratus nosse recusas,
 Et conditorem, & uindicem?
 Vnus ego hic tibi sum cunctorum summa bonorū,
 Quid est quod extra me petas?
 Quorsum distraheris per tot dispendia, grassans,
 Laboriosa inertia?
 Sum placabilis, & pronus miserescere, quin hoc
 Miser ad asylum confugis?
 Idem iustus, & implacabilis ultor iniqui,
 Cur non times offendere?
 Corpus ego, atq; animum nutu sub tartara mitto,
 Nostri metus uix ullum habet.
 Proinde mei desertor homo, socordia si te
 Adducet in mortem tua,

Præteritum nihil est, in me ne reñce culpam,
 Malorum es ipse autor tibi.
 Nam quid adhuc superest, si te neq; prouocat ardens
 Suiq; prodiga charitas,
 O bis marmoreum pectus, neq; mitigat unquam
 Adeo profusa benignitas.
 Si neq; tantarum spes uel certissima rerum
 Expergefacerit, & allicit?
 Si neq; tartareæ cohibet formido gehennæ,
 Nec ullus admonet pudor?
 Immo si durant magis hæc, adduntq; stuporem,
 Tam multa, tamq; insignia,
 Ut facile immanesq; feras, chalybemq;, petramq;
 Rigore uicto molliant,
 Quid faciat pietas, quibus artibus abstrahat ultro
 Deuota morti pectora?
 Inuitum seruare, nec est mentis (puto) sanæ,
 Et patria prohibet æquitas.

IMAGOPVERI IESV POSITA IN
 ludo literario, quem Londini
 instituit Coletus.

Discite me primum pueri, atq; effingite puris
 Moribus, inde pias addite literulas.

CARMEN PHALECIVM.

Sedes hæc puero sacra est IESV,
 Formandis pueris dicata, quare

Edico.

Edico, procul hinc faceſſat, aut qui
 Spurcis moribus, aut inerudita,
 Ludum hunc inquinet eruditione.

CARMEN IAMBICVM.

Non inueniſto antiquitas ænigmate
 Studij magiſtram, uirginem
 Finxit Mineruam, ac literarum præſides
 Finxit Camœnas uirgines.
 Nunc ipſe uirgo matre natus uirgine,
 Præſideo uirgineo gregi,
 Et ſoſpitor huius, & cuſtos ſcholæ.
 Adſunt miniſtri uirgines,
 Pueros meos mecum tuentes angeli.
 Mihi grata ubiq; puritas,
 Decetq; ſtudia literarum puritas.
 Procul ergo ſacro à limine,
 Morum arceant mihi literatores luem,
 Nihil huc recipiant barbarum.
 Procul arceant illiteratas literas,
 Nec regna polluant mea.

CARMEN ALIUD.

Quin hunc ad puerum pueri concurritis omnes?
 Vnus hic eſt uitæ regula, fonsq; piæ.
 Hunc qui non ſapiat, huius ſapientia ſtulta eſt,
 Abſq; hoc uita hominis mors (mihi crede) mera eſt.

SAPHICVM.

Cœpetit faustis auibus precamur,
Semper augescens meliore fato,
Hic nouæ sudor nouus officinæ,

Auspice IESV.

Hic rudis (tanquam noua testa) pubes
Literas graias, simul & latinas,
Et fidem sacram, tenerisq; Christum
Combibet annis.

Quid fuit læta sobolem dedisse
Corporis forma, nisi mens & ipsa
Rite fingatur, studijsq; castis
Culta nitescat?

Stirpe ab hac sensim noua pullulabit
Ciuium proles, pietate iuxta, ac
Literis pollens, breuiterq; regno,
Digna Britanno.

Ludus hic sylvæ pariet futuræ
Semina, hinc diues nemus undiquaq;
Densius surgens decorabit Anglum
Latius orbem.

EPITAPHIVM SCVRRVLÆ
temulenti, Scazon.

Pax sit uiator, tacitus hos legas uersus,
Vt sacra uerba mussitant sacerdotes,
Ne mihi suauem strepitus auferat somnum,

Repetatq;

Repetatq; uigiles illico sitis fauces.
 Nam scurrula hocce sterto conditus saxo,
 Quondam ille magni clarus Euij mystes,
 Vt qui bis octo lustra perbibit tota.
 Oculis profundus deinde somnus obrepfit,
 Vt fit, benigno membra cum madent Baccho.
 Atq; ita peractis suauiter bonis annis,
 Idem bibendi finis, atq; uiuendi
 Fuit. Sed etiam me aliquis ebrium credat,
 Aut somniare, qui ista dormiens dicam.
 Vale uiator, iam silenter abscede.

F I N I S .

M A T R I M O N I I E N C O M I V M .

V A N Q V A M pro tua singulari sa-
 pientia, ipse abunde per te sapis affi-
 nis iucundissime, nec alienis eges cō-
 filijs: tamē hoc uel ueteri nostræ ami- *Beneuolentiā*
 citiæ, quæ ab ipsis propè cunabulis *captat.*
 unà cū ætate nobis accreuit, uel tuis
 summis in me officijs, uel arctissimæ deniq; affinitati
 debere me putauī, si is esse uellem, quem tu me semper *Attentio.*
 existimasti uirum & amicum, & gratum, ut id quod
 ad tuam tuorumq; salutem ac dignitatem plurimum
 interesse iudicasset, te libenter ac libere admonerem.
 Aliena.